

# Lecția 4



*O purtare vrednică de Evanghelia lui Hristos*



Filipeni 1:27–2:18



Încurajați de modelul lui Hristos și de credincioșia lui Dumnezeu, luptați pentru Evanghelia lui Hristos, cu curaj, în unitate și până la capăt.

Am văzut în paragraful precedent (1:12–26) că înaintarea Evangheliei nu poate fi oprită de circumstanțele adverse. Singurul lucru care o poate opri e stingerea efectelor ei în noi și între noi. Dacă Evanghelia a încetat să lucreze în noi și între noi, tot ce va rămâne din ea când vom încerca s-o propovăduim altora vor fi slogane și texte biblice nedublate de o viață transformată. Cu alte cuvinte, înaintarea Evangheliei e strâns legată de modul în care noi Îl proslăvim pe Hristos în viețile noastre. Pavel a putut spune din toată inima: „*Căci pentru mine a trăi este Hristos!*” și de aceea nici chiar lanțurile închisorii nu au putut opri mărturia lui.

Cum se întorc, deci, oamenii la Hristos? Cum înaintează cel mai bine Evanghelia? Oare nu atunci când putem invita pe cineva să vadă și să guste puterea Evangheliei în acțiune? Chipul lui Dumnezeu în noi se definește cel mai bine pe planul relațiilor și de aceea mediul care contribuie cel mai bine la înaintarea Evangheliei sunt vieți, familii și biserici transformate de ea. Tocmai din acest motiv, Pavel le spune filipenilor: „*Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos!*” (1:27).

1. Prin ce se caracterizează o purtare vrednică de Evanghelie, conform versetelor 27–30?
2. De ce spune Pavel că a păstra unitatea și credința Evangheliei este o dovadă de la Dumnezeu privind mântuirea noastră?
3. În versetul 29 observăm că pătimirea pentru Hristos este un har echivalent cu harul de a crede în El. Cum îți explici acest lucru? Experimentezi aceste haruri în viața ta? (vezi și Filipeni 3:10 și Evrei 12:1–10)
4. De ce este unitatea trupului (a bisericii) esențială pentru înaintarea Evangheliei? (vezi Ioan 13:34–35; 15:12–17 și Ioan 17)
5. Citind „printre rânduri”, care este problema bisericii din Filipi la care se referă Pavel în 2:1–4?
6. Care este soluția pe care o oferă Pavel în versetele 2:3–4 pentru rezolvarea acestei probleme?

7. În ce te privește, care din cerințele lui Pavel ți se pare cel mai greu de îndeplinit? Oare de ce?

Lucrurile care ne cad din inimă ne vor cădea mai devreme sau mai târziu și din mâini. Ceea ce ține aprins focul Evangheliei în inimile noastre este bucuria adusă de lucrarea Evangheliei în noi și între noi. Nu ne miră deci faptul că Pavel se roagă ca dragostea lor să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere. Dragostea este un rod al Duhului, deci rodul lucrării Evangheliei în noi.

Dar textul subliniază și o dimensiune corporativă. Purtarea în chip vrednic de Evanghelie, deși începe în viața individului, nu se poate limita la atât, ci reclamă relații transformate de puterea Evangheliei. Noi, împreună, suntem chemați să rămânem tari în același duh și să luptăm cu un suflet pentru credința Evangheliei.

Într-o luptă contează, desigur, starea fiecărui ostaș, dar biruința atârnă totuși de lupta lor împreună. Ceva asemănător se întâmplă și într-o biserică. Dictonul *divide et impera* funcționează și pe planul spiritual. De aceea Pavel cheamă biserica din Filipi la unitate. Potrivnicii dau asaltul împotriva întregii biserici și, de aceea, biruința noastră în lupta credinței atârnă de unitatea dintre noi. Or, fisurile încep să apară atunci când între noi își fac simțită prezența șovăirea, cârtirea, duhul de ceartă, slava deșartă, dorința de întâietate, competiția afirmării de sine. Toate acestea sunt semne ale morții și trebuie scoase dintre noi.

8. Vezi astfel de semne în viața ta și a bisericii din care faci parte? În ce anume și ce ai putea face pentru vindecarea situației?

Având în vedere dimensiunea corporativă a Evanghelizării, unitatea și armonia trupului lui Hristos în acțiune este imperativă. Lucrul acesta reiese din felul în care continuă Pavel în versetele 2:1–4. Este ca și cum le-ar spune: Dacă v-aș putea cere ceva în Numele și de dragul lui Hristos, dacă v-aș putea cere ceva în Numele Duhului Sfânt și dacă pot invoca prietenia dintre noi, întregiți-mi bucuria și „*aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând*” (2:2).

Dacă unitatea bisericii este vitală în lupta ei pentru credința Evangheliei, atunci este firesc să ne întrebăm cum anume se ajunge la ea? Răspunsul lui Pavel este tocmai modelul lui Hristos. Hristos „*avea chipul lui Dumnezeu*” (2:6) și era deopotrivă cu Dumnezeu. El avea, deci, și putea, pe drept cuvânt, pretinde o întâietate absolută în întregul Univers. Lui ar fi trebuit să I Se închine tot ce este în ceruri, pe pământ și sub pământ. Dar, de bună voie și nesilit de nimeni, El a ales să Se dezbrace de Sine Însuși, să ia nu doar chip de om, ci chip de rob, și să Se facă ascultător de Dumnezeu până la moarte și încă moarte de cruce. Și toate acestea pentru a vedea împlinite planurile lui Dumnezeu care ne vizau tocmai pe noi, cei care L-am batjocorit, L-am scuipat și L-am răstignit. Ceea ce I-a dat puterea să se smerească și să treacă peste momentele grele a fost focalizarea Lui unică pe Dumnezeu și pe așteptările Lui. „*Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? ... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? ... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!*” (Ioan 12:27–28).

9. Cum a intenționat Pavel să-și atingă scopul prin aducerea în discuție a modelului lui Hristos din 2:5–11? Care sunt lecțiile mari care se desprind din acest model?
10. Citește versetele 2:12–18. Ce crezi că înseamnă să ne ducem mântuirea până la capăt, în lumina versetelor 1:27–2:11? Oare putem să facem asta pe cont propriu? Care sunt resursele pe care le avem la dispoziție și cum putem beneficia de ele?
11. Pavel ne cheamă să facem totul fără cârtiri și fără șovăieli. Care sunt lucrurile din viața ta (de la școală sau serviciu, din familie sau poate chiar din biserică) care te fac să șovăi și te împing să cârtești?
12. Care este soluția pe care o dă Pavel în versetul 16?
13. Cum ai explica ce înseamnă purtarea într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos în lumina întregului paragraf (1:27–2:18)?
14. Cum stai tu în această problemă? Care sunt aspectele la care simți că trebuie să lucrezi? Ce vei face în direcția aceasta?

Încă de la începutul vieții, oamenii imploră atenție și caută să-și satisfacă nevoile prin intermediul altora. Nou-născuții plâng până când mama le face pe plac. Preșcolarii sunt neastâmpărați până când tata vine să se joace cu ei și nu cu sora mai mică. Pe măsură ce cresc vor să aibă jucăria cea mai frumoasă, bucată de prăjitură cea mai mare, haine mai scumpe, etc. Ca și adulți, căutăm slujbele cele mai apreciate, casele cele mai confortabile, mașini luxoase, vacanțe extravagante, etc. Ceea ce începe ca un instinct de conservare, se transformă curând într-o expresie a naturii umane căzute. Întruparea lui Isus Hristos este antiteza acestui egocentrism uman. Chiar dacă identitatea Sa de Fiu de Dumnezeu I-ar fi putut oferi puterea absolută, Isus Și-a considerat dumnezeirea ca pe o oportunitate de a sluji și nu de a fi slujit, de a da și nu de a pretinde, de a se supune și nu de a domina. Și totuși, a marcat istoria într-un mod irevocabil...

În societatea în care trăim, întruparea modelului lui Hristos ar putea părea o nebunie, o invitație la a fi călcat în picioare. Dar acest mod de viață este mai degrabă o invitație la a redescoperi în noi chipul aceluia care ne-a creat. Care trebuie să fie motivația noastră atunci când ne este greu să Îl învederăm? „*El (Hristos), măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.*” (2 Corinteni 8:6)